TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. birželio 10 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Sienų kontrolė, prieglobstis ir imigracija – Prieglobsčio politika – Tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendra tvarka – Direktyva 2013/32/ES – 40 straipsnio 2 dalis – Paskesnis prašymas – Nauja informacija arba duomenys – Sąvoka – Dokumentas, kurio autentiškumo negalima įrodyti arba kurio šaltinio negalima objektyviai patikrinti – Direktyva 2011/95/ES – 4 straipsnio 1 ir 2 dalys – Įrodymų vertinimas – Atitinkamos valstybės narės pareiga bendradarbiauti“

Byloje C-921/19

dėl *Rechtbank Den Haag, zittingsplaats's-Hertogenbosch* (Hagos teismas, posėdžiaujantis Hertogenbose, Nyderlandai) 2019 m. gruodžio 16 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo tą pačią dieną, pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

LH

prieš

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė A. Prechal, teisėjai N. Wahl, F. Biltgen, L. S. Rossi (pranešėja) ir J. Passer,

generalinis advokatas G. Hogan,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– LH, atstovaujamo *advocaat* I. M. van Kuilenburg,

– Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos M. K. Bulterman ir H. S. Gijzen,

– Europos Komisijos, atstovaujamos G. Wils, J. Tomkin ir M. Condou-Durande,

susipažinęs su 2021 m. vasario 11 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: nyderlandų.

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos (OL L 180, 2013, p. 60) 40 straipsnio 2 dalies, siejamos su 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (OL L 337, 2011, p. 9) 4 straipsnio 2 dalimi, ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 47 ir 52 straipsnių išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant LH ir *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Teisingumo ir saugumo valstybės sekretorius, Nyderlandai, toliau – valstybės sekretorius) ginčą dėl pastarojo sprendimo atmesti LH pateiktą paskesnį tarptautinės apsaugos prašymą.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 2011/95

3 Direktyvos 2011/95 4 straipsnyje „Faktų ir aplinkybių vertinimas“ nustatyta:

„1. Valstybės narės gali laikyti, kad prašytojas privalo kuo greičiau pateikti visą informaciją tarptautinės apsaugos prašymui pagrįsti. Valstybės narės pareiga – bendradarbiaujant su prašytoju įvertinti atitinkamą su prašymu susijusią informaciją.

2. 1 dalyje nurodyta informacija – prašytojo pareiškimai ir visi jo turimi dokumentai, susiję su jo amžiumi, biografijos faktais, įskaitant atitinkamų giminaičių amžių ir biografijos faktus, tapatybe, pilietybe (-ėmis), šalimi (-is) ir vieta (-omis), kurioje (-se) anksčiau gyveno, ankstesniais prieglobsčio prašymais, kelionės maršrutais, kelionės dokumentais ir tarptautinės apsaugos prašymo teikimo priežastimis.

3. Tarptautinės apsaugos prašymas vertinamas išnagrinėjus kiekvieną atvejį individualiai ir atsižvelgiant į:

<…>

b) atitinkamus prašytojo pateiktus pareiškimus ir dokumentus, įskaitant informaciją apie tai, ar prašytojas patyrė ar gali patirti persekiojimą arba didelę žalą;

<…>

5. Kai valstybės narės taiko principą, pagal kurį prašytojas privalo pagrįsti tarptautinės apsaugos prašymą, ir kai prašytojo pareiškimų faktai nepagrįsti dokumentais ar kitais įrodymais, tokių faktų nereikia patvirtinti, jei įvykdomos šios sąlygos:

a) prašytojas realiai stengėsi pagrįsti savo prašymą;

b) pateikta visa prašytojo turima informacija ir tinkamai paaiškinta, kodėl nepateikta kita svarbi informacija;

c) prašytojo pareiškimai yra nuoseklūs ir patikimi bei neprieštarauja turimai specifinei ir bendrai informacijai, susijusiai su prašytojo atveju;

d) prašytojas paprašė tarptautinės apsaugos kiek įmanoma anksčiau, nebent jis gali nurodyti tinkamą priežastį, dėl ko to nepadarė; ir

e) yra nustatyta, kad prašytojas bendrai yra patikimas.“

4 Šios direktyvos 14 straipsnio 3 dalyje numatyta:

„Valstybės narės panaikina trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės pabėgėlio statusą arba nutraukia ar atsisako pratęsti jo galiojimą, jei po to, kai jam buvo suteiktas pabėgėlio statusas, atitinkama valstybė narė nustatė, kad:

<…>

b) jo neteisingai pateikti arba nutylėti faktai, įskaitant suklastotų dokumentų naudojimą, buvo lemiami suteikiant pabėgėlio statusą.“

Direktyva 2013/32

5 Direktyvos 2013/32 3, 18, 25 ir 36 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(3) 1999 m. spalio 15 ir 16 d. Tamperėje įvykusiame specialiame Europos Vadovų Tarybos susitikime susitarta imtis kurti bendrą Europos prieglobsčio sistemą, pagrįstą visapusišku ir nuodugniu 1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvencijos dėl pabėgėlių statuso *[(Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 189 t., p. 150, 1954 m., Nr. 2545)] su pakeitimais, padarytais 1967 m. sausio 31 d. Niujorko protokolu (toliau – Ženevos konvencija), taikymu, patvirtinant negrąžinimo principą ir užtikrinant, kad nė vienas asmuo nebūtų grąžinamas persekioti;

<…>

(18) tiek valstybės narės, tiek tarptautinės apsaugos prašytojai yra suinteresuoti, kad sprendimai dėl tarptautinės apsaugos prašymų būtų priimami kuo skubiau, nedarant poveikio tinkamo ir išsamaus nagrinėjimo atlikimui;

<…>

(25) siekiant asmenis, kuriems reikalinga apsauga, teisingai pripažinti pabėgėliais, kaip apibrėžta Ženevos konvencijos 1 straipsnyje, arba papildomą apsaugą galinčiais gauti asmenimis, kiekvienam prašytojui turėtų būti leista veiksmingai naudotis procedūromis, suteikta galimybė bendradarbiauti ir tinkamai bendrauti su kompetentingomis institucijomis, siekiant pateikti susijusius savo bylos faktus, ir turėtų būti suteiktos pakankamos procesinės garantijos pateikti savo argumentus visais procedūros etapais. <…>

<…>

(36) kai prašytojas pateikia paskesnį prašymą nepateikdamas naujų įrodymų ar argumentų, būtų neproporcinga įpareigoti valstybes nares pradėti naują visapusiško nagrinėjimo procedūrą. Tais atvejais valstybės narės turėtų turėti galimybę atmesti prašymą kaip nepriimtiną pagal *res judicata* principą.“

6 Šios direktyvos 2 straipsnis suformuluotas taip:

„Šioje direktyvoje:

<…>

b) tarptautinės apsaugos prašymas arba prašymas – trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės pateiktas prašymas dėl valstybės narės apsaugos, kuris, kaip galima suprasti, siekia pabėgėlio statuso arba papildomos apsaugos statuso ir kuris aiškiai neprašo kitokios rūšies apsaugos, kuriai netaikoma Direktyva [2011/95] ir kurios galima prašyti atskirai;

<…>

q) paskesnis prašymas – vėlesnis tarptautinės apsaugos prašymas priėmus galutinį sprendimą dėl ankstesnio prašymo, įskaitant atvejus, kai prašytojas tiesiogiai atsiėmė savo prašymą, ir atvejus, kai sprendžiančioji institucija atmetė prašymą po to, kai jis buvo netiesiogiai atsiimtas pagal 28 straipsnio 1 dalį.“

7 Minėtos direktyvos II skyrius „Pagrindiniai principai ir garantijos“ apima jos 6–30 straipsnius. Direktyvos 2013/32 10 straipsnio 3 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės užtikrina, kad sprendžiančiosios institucijos sprendimai dėl tarptautinės apsaugos prašymų būtų priimami po tinkamo nagrinėjimo. Tuo tikslu valstybės narės užtikrina, kad:

a) prašymai būtų nagrinėjami ir sprendimai priimami individualiai, objektyviai ir nešališkai;

<…>“

8 Tos pačios direktyvos 31 straipsnyje numatyta:

„1. Valstybės narės svarsto tarptautinės apsaugos prašymus nagrinėjimo procedūros metu pagal II skyriaus pagrindinius principus ir garantijas.

2. Valstybės narės, nedarydamos poveikio tinkamo ir išsamaus nagrinėjimo principui, užtikrina, kad nagrinėjimo procedūra būtų baigta kuo greičiau.

<…>

8. Valstybės narės gali nustatyti, kad nagrinėjimo procedūra pagal II skyriaus pagrindinius principus ir garantijas gali būti paspartinta ir (arba) pagal 43 straipsnį vykdoma pasienyje arba tranzito zonose, jeigu:

<…>

e) prašytojas pateikė akivaizdžiai nenuoseklius ir prieštaringus, akivaizdžiai klaidingus ar neįtikimus nusiskundimus, kurie prieštarauja tinkamai patikrintai informacijai apie kilmės šalį, todėl jo reikalavimai tampa akivaizdžiai neįtikinami, kiek tai susiję su jo priskyrimu prie tarptautinės apsaugos gavėjų remiantis [Direktyva 2011/95]; <…>

<…>“

9 Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalis suformuluota taip:

„Valstybės narės gali laikyti tarptautinės apsaugos prašymą nepriimtinu, tik jeigu:

<…>

d) prašymas yra paskesnis prašymas, kai neatsirado naujos informacijos arba duomenų, susijusių su nagrinėjimu, ar prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą [2011/95]
<…>

<…>“

10 Šios direktyvos 40 straipsnyje „Paskesnis prašymas“ numatyta:

„1. Kai asmuo, kuris paprašė tarptautinės apsaugos valstybėje narėje, pateikia papildomų nusiskundimų arba paskesnį prašymą toje pačioje valstybėje narėje, ta valstybė narė nagrinėja šiuos papildomus nusiskundimus arba su paskesniu prašymu susijusią informaciją, nagrinėdama ankstesnį prašymą ir nagrinėdama sprendimą, kuris apskųstas teismine arba administracine, tiek, kiek toks nagrinėjimas leidžia kompetentingoms institucijoms atsižvelgti į visą informaciją, kuria pagrįsti papildomi nusiskundimai arba paskesnis prašymas, ir ją svarstyti.

2. Siekiant priimti sprendimą dėl tarptautinės apsaugos prašymo priimtinumo pagal 33 straipsnio 2 dalies d punktą, paskesnis tarptautinės apsaugos prašymas visų pirma turi būti preliminariai išnagrinėjamas, siekiant nustatyti, ar dėl šio prašymo atsirado arba prašytojas pateikė naujos informacijos arba duomenų, susijusių su nagrinėjimu dėl prašytojo priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą [2011/95].

3. Jeigu po 2 dalyje nurodyto preliminaraus nagrinėjimo padaroma išvada, kad atsirado naujos informacijos arba duomenų arba juos pateikė prašytojas ir dėl to labai padidėja tikimybė, kad prašytojas gali būti priskirtas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą [2011/95], prašymas toliau nagrinėjamas pagal II skyrių. Valstybės narės taip pat gali numatyti kitas priežastis, dėl kurių paskesnis prašymas nagrinėjamas toliau.

<…>

5. Kai paskesnis prašymas pagal šį straipsnį toliau nenagrinėjamas, jis pagal 33 straipsnio 2 dalies d punktą laikomas nepriimtinu.

<…>“

11 Minėtos direktyvos 42 straipsnyje nustatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad prašytojai, kurių prašymams taikomas preliminarus nagrinėjimas pagal 40 straipsnį, naudotųsi 12 straipsnio 1 dalyje numatytomis garantijomis.

2. Valstybės narės nacionalinėje teisėje gali nustatyti taisykles dėl preliminaraus nagrinėjimo pagal 40 straipsnį. Pagal tas taisykles, *inter alia*, galima:

a) įpareigoti atitinkamą prašytoją nurodyti faktus ir pagrįsti įrodymus, dėl kurių būtų pateisinama nauja procedūra;

b) leisti, kad preliminarus nagrinėjimas būtų atliktas remiantis tik raštu pateiktais dokumentais be asmeninio pokalbio, išskyrus 40 straipsnio 6 dalyje nurodytus atvejus.

Dėl tų taisyklių prašytojai nepraranda galimybės pradėti procedūrą iš naujo, taip pat tokia galimybė faktiškai nepanaikinama arba griežtai neapribojama.

3. Valstybės narės užtikrina, kad prašytojui tinkamu būdu būtų pranešta apie preliminaraus nagrinėjimo rezultatus ir tuo atveju, jeigu prašymas toliau nenagrinėjamas, nurodytos priežastys, kodėl taip yra ir apeliacijos arba sprendimo peržiūrėjimo galimybės.“

Nyderlandų teisė

12 2000 m. lapkričio 23 d. *Vreemdelingenwet 2000* (2000 m. Užsieniečių įstatymas; *Stb*. 2000, Nr. 495), pagrindinės bylos aplinkybėms taikomos redakcijos, 30a straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Prašymas išduoti leidimą laikinai gyventi valstybėje dėl suteikto prieglobsčio gali būti laikomas nepriimtinu, kaip tai suprantama pagal Direktyvos [2013/32] 33 straipsnį, jei:

<…>

d. užsienietis pateikė paskesnį prašymą suteikti prieglobstį, kurio jis nepagrindė jokia nauja informacija arba duomenimis, arba neatsirado naujos informacijos arba duomenų, kurie gali būti svarbūs nagrinėjant prašymą;

<…>“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

13 Afganistano pilietis LH apie trejus su puse metų dirbo Afganistano administracijos direktoriaus vairuotoju. 2015 m. rudenį LH vairuojamas automobilis kelis kartus pateko į pasalas; jų šiam direktoriui ir pačiam LH pavyko išvengti. Vėliau Talibanas keletą kartų susisiekė su LH ir grasino jį nužudyti, jei šis neišduos jiems minėto direktoriaus. Tuomet LH išvyko iš Afganistano.

14 2015 m. gruodžio 8 d. LH pateikė Nyderlanduose tarptautinės apsaugos prašymą. Valstybės sekretorius laikė įtikinamais LH teiginius apie jo darbą vairuotoju ir Talibano pasalas, su kuriomis susidūrė; vis dėlto jis manė, kad LH teiginiai apie Talibano grasinimus jam asmeniškai yra neįtikinami.

15 2017 m. birželio 8 d. sprendimu valstybės sekretorius atmetė LH prašymą. Šis sprendimas tapo galutinis, kai 2018 m. kovo 23 d. sprendimu *Raad van State* (Valstybės Taryba, Nyderlandai) atmetė paskutinį LH skundą.

16 2018 m. rugsėjo 26 d. LH pateikė paskesnį prašymą; jame bandė pagrįsti savo teiginius apie jam asmeniškai pareikštus grasinimus. Jis pateikė naujų dokumentų, tarp jų – dokumentų originalus, kurių kopijas jau buvo pateikęs per ankstesnę procedūrą, kaip antai liudytojų pirštų antspaudais patvirtintą priešgaisrinės tarnybos pareiškimą, kuriuo grindė savo teiginį, kad buvo sudegintas jo namas Afganistane, taip pat darbdavio pareiškimą ir savo darbo sutarties kopiją.

17 Valstybės sekretorius konstatavo, kad neįmanoma įrodyti šių dokumentų originalų autentiškumo, remiantis dokumentų tyrimu, ir 2019 m. rugpjūčio 30 d. sprendimu pripažino paskesnį LH prašymą nepriimtinu; jis nurodė, kad šių dokumentų negalima laikyti nauja informacija ar duomenimis jau vien todėl, kad neįmanoma įrodyti jų autentiškumo.

18 2019 m. rugsėjo 4 d. LH apskundė tą sprendimą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme *Rechtbank Den Haag, zittingsplaats's-Hertogenbosch* (Hagos teismas, posėdžiaujantis Hertogenbose, Nyderlandai) ir jo vykdymas buvo sustabdytas, taikant laikinąsias apsaugos priemones.

19 Šiame skunde LH paaiškina sąlygas, kuriomis gavo nagrinėjamus dokumentų originalus, ir priežastis, dėl kurių negalėjo jų pateikti anksčiau, vykstant procedūrai dėl pirmojo tarptautinės apsaugos prašymo. Vis dėlto jam neįmanoma įrodyti šių dokumentų autentiškumo, nes neturi reikiamų priemonių tokiai ekspertizei atlikti. Minėtus dokumentus daugiausia parengė Afganistano valdžios institucijos, t. y. Afganistano priešgaisrinė tarnyba ir Afganistano administracija, kuriai LH dirbo. LH teigimu, neprotinga tokių dokumentų autentiškumo įrodinėjimo naštą perkelti tik tarptautinės apsaugos prašytojui, kai valstybės sekretorius gali geriau atlikti tam reikalingus tyrimus, susisiekdamas su tomis Afganistano valdžios institucijomis.

20 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas patikslina, kad valstybės sekretoriaus atliktas tyrimas neleidžia manyti, kad LH pateikti dokumentai, kuriais grindžiamas jo paskesnis tarptautinės apsaugos prašymas, nėra autentiški, nėra parengti kompetentingos institucijos, yra suklastoti arba netikslaus turinio. Taigi valstybės sekretorius neturi konkrečių abejonių dėl dokumentų autentiškumo, jis tik mano, kad negali šiuo klausimu priimti sprendimo. Be to, valstybės sekretorius atsisakė surengti asmeninį pokalbį su LH, prieš pripažindamas jo paskesnį prašymą nepriimtinu.

21 Šis teismas patikslina, kad pagal nacionalinę jurisprudenciją nauja informacija arba duomenys neegzistuoja, jeigu neįrodytas dokumentų, kuriais tarptautinės apsaugos prašytojas bando pagrįsti tokios informacijos ar duomenų buvimą, autentiškumas. Pagal šią jurisprudenciją šis prašytojas turi įrodyti dokumentų, kuriais grindžia paskesnį prašymą, autentiškumą, tačiau tai nėra kliūtis valstybės sekretoriui padėti prašytojui ir tokį šio autentiškumo patikrinimą atlikti pačiam. Vis dėlto tai visiškai nesumažina paties prašytojo atsakomybės.

22 Šiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad siekiant išnagrinėti, ar Nyderlandų teisės aktai ir jurisprudencija atitinka Sąjungos teisę, reikia išaiškinti sąvoką „nauja informacija ir duomenys“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 dalį.

23 Nors sąvoka „informacija“ vartojama keliose šios direktyvos nuostatose, ji ten nėra apibrėžta. Taigi, aiškinant šią sąvoką taip pat reikia remtis Direktyvos 2011/95 4 straipsniu; jame nedaroma jokio skirtumo tarp pirmajam tarptautinės apsaugos prašymui pagrįsti pateiktos informacijos ir informacijos, pateiktos grindžiant paskesnius prašymus. Net nereikalaujama įrodyti dokumentų autentiškumo, kad jie būtų laikomi „nauja informacija ar duomenimis“. Direktyvos 2011/95 4 straipsnio 2 dalyje tiesiog nurodyta, kad sąvoka „informacija“ apima „visus dokumentus“, kuriuos turi prašytojas.

24 Be to, jeigu būtų atsisakyta atsižvelgti ir nagrinėti dokumentų originalus iš esmės vien dėl to, kad negalima įrodyti jų autentiškumo, tai galėtų pažeisti teisę į prieglobstį, draudimą grąžinti ir teisę į veiksmingą teisinę gynybą, numatytus atitinkamai Chartijos 18, 19 ir 47 straipsniuose.

25 Galiausiai prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad pagal dabartinę Nyderlandų administracinę praktiką, kai pateikiamas pirmasis tarptautinės apsaugos prašymas, vertindama prašytojo pasakojimo, kuriuo grindžiamas jo prašymas suteikti prieglobstį, patikimumą kompetentinga institucija atsižvelgia į dokumentus, kurių autentiškumas neįrodytas. Tik gavus paskesnį prašymą kilusios abejonės dėl jų autentiškumo yra pagrindas minėtai institucijai padaryti išvadą, kad naujos informacijos ar duomenų nėra, todėl toks prašymas laikomas nepriimtinu.

26 Šiomis aplinkybėmis *Rechtbank Den Haag, zittingsplaats's-Hertogenbosch* (Hagos teismas, posėdžiaujantis Hertogenbose, Nyderlandai) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar [Direktyvos 2013/32] 40 straipsnio 2 daliai, atsižvelgiant į [Direktyvos 2011/95] 4 straipsnio 2 dalį ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 ir 52 straipsnius, neprieštarauja tai, kad valstybės narės sprendžiančioji institucija nustato, jog dokumentų originalai niekada negali būti

laikomi nauja informacija arba duomenimis, jei neįmanoma įrodyti šių dokumentų autentiškumo? Jei prieštarauja: ar šiuo atveju yra skirtumas, kai teikdamas paskesnį prašymą pareiškėjas pateikia dokumentus arba jų kopijas, kurių šaltinio neįmanoma objektyviai patikrinti?

2. Ar [Direktyvos 2013/32] 40 straipsnį, atsižvelgiant į [Direktyvos 2011/95] 4 straipsnio 2 dalį, reikia aiškinti taip, kad valstybės narės sprendžiančiajai institucijai leidžiama tikrinant dokumentus ir pripažįstant jų įrodomąją galią juos diferencijuoti pagal tai, ar jie buvo pateikti su pirmuoju, ar su paskesniu prašymu? Ar valstybei narei leidžiama nebevykdyti pareigos bendradarbiauti, kai neįmanoma įrodyti su paskesniu prašymu pateiktų dokumentų autentiškumo?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

27 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 dalį, siejamą su Direktyvos 2011/95 4 straipsnio 2 dalimi, reikia aiškinti taip: pagal ją draudžiami nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos bet kuris dokumentas, kurį tarptautinės apsaugos prašytojas pateikia paskesniam prašymui pagrįsti, automatiškai nelaikomas „nauja informacija ar duomenimis“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, jeigu šio dokumento autentiškumas arba šaltinis negali būti objektyviai patvirtintas.

28 Siekiant atsakyti į šį klausimą reikia priminti, kad pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją iš vienodo Sąjungos teisės taikymo ir lygybės principo reikalavimų matyti, kad, kai Sąjungos teisės nuostatoje aiškiai nedaroma nuorodos į valstybių narių teisę, norint nustatyti šios nuostatos prasmę ir apimtį, jos reikšmė visoje Europos Sąjungoje paprastai turi būti aiškinama autonomiškai ir vienodai, atsižvelgiant ne tik į nuostatos formuluotę, bet ir jos kontekstą ir nagrinėjamu teisės aktu siekiamą tikslą (2020 m. birželio 25 d. Sprendimo *Ministerio Fiscal (Institucija, galinti gauti tarptautinės apsaugos prašymą)*, C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, 53 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija ir 2021 m. sausio 14 d. Sprendimo *The International Protection Appeals Tribunal ir kt.*, C-322/19 ir C-385/19, EU:C:2021:11, 57 punktas).

29 Taigi, pirma, reikia konstatuoti, kad Direktyvos 2013/32 40 straipsnio formuluotėje nepatikslinama sąvoka „nauja informacija ar duomenys“, galintys pagrįsti paskesnį prašymą.

30 Antra, dėl šios nuostatos konteksto pažymėtina, kad Direktyvos 2013/32 40 straipsnis kartu su jos 41 ir 42 straipsniais sudaro šios direktyvos III skyriaus „Pirmosios instancijos procedūros“ IV skirsnį. Tame pačiame skyriuje yra minėtos direktyvos 31 straipsnis „Nagrinėjimo procedūra“, kurio 1 ir 2 dalyse numatyta, kad valstybės narės svarsto tarptautinės apsaugos prašymus per nagrinėjimo procedūrą pagal tos pačios direktyvos II skyriaus pagrindinius principus ir garantijas ir, nedarydamos poveikio tinkamo ir išsamaus nagrinėjimo principui, užtikrina, kad nagrinėjimo procedūra būtų baigta kuo greičiau.

31 Taigi, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 2 straipsnio q punktą, paskesnis prašymas yra tarptautinės apsaugos prašymas, kuriam būdinga tai, kad jis pateikiamas po to, kai dėl ankstesnio prašymo buvo priimtas galutinis sprendimas.

32 Kadangi paskesnis prašymas yra tarptautinės apsaugos prašymas, valstybės narės, taikydamos šios direktyvos 31 straipsnio 1 dalį, nagrinėja tokį prašymą pagal minėtos direktyvos II skyriuje įtvirtintus pagrindinius principus ir garantijas.

33 Tokiomis aplinkybėmis, kai prašytojas vėliau pateikia tarptautinės apsaugos prašymą, nepateikdamas naujų įrodymų ar argumentų, valstybės narės gali, kaip nurodyta Direktyvos 2013/32 36 konstatuojamojoje dalyje ir kaip matyti iš jos 33 straipsnio 2 dalies, atmesti tokį prašymą kaip nepriimtiną, vadovaudamosi *res judicata* principu. Iš tiesų tokiu atveju būtų neproporcinga įpareigoti valstybes pradėti naują visapusiško nagrinėjimo procedūrą.

34 Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse numatyta, kad paskesni prašymai nagrinėjami dviem etapais. Pirmuoju etapu, kuris yra preliminaraus pobūdžio, siekiama patikrinti šių prašymų priimtinumą, o antruoju etapu minėti prašymai nagrinėjami iš esmės.

35 Šį pirmąjį etapą taip pat sudaro dvi dalys; per kiekvieną iš jų patikrinamos skirtingos tose pačiose nuostatose numatytos priimtinumo sąlygos.

36 Pirmiausia Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad, siekiant priimti sprendimą dėl tarptautinės apsaugos prašymo priimtinumo pagal šios direktyvos 33 straipsnio 2 dalies d punktą, paskesnis prašymas visų pirma turi būti preliminariai išnagrinėtas, kad būtų nustatyta, ar dėl šio prašymo atsirado arba prašytojas pateikė naujos informacijos ar duomenų, susijusių su nagrinėjimu, ar prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95.

37 Tik jei nustatoma, kad iš tikrųjų yra tokios naujos informacijos arba duomenų, palyginti su pirmuoju tarptautinės apsaugos prašymu, paskesnio prašymo priimtinumas toliau nagrinėjamas pagal šios direktyvos 40 straipsnio 3 dalį, siekiant patikrinti, ar ta nauja informacija ir duomenys gerokai padidina tikimybę, kad minėtas prašytojas atitiks šiam statusui gauti keliamas sąlygas.

38 Taigi, nors turi būti tenkinamos abi šios priimtinumo sąlygos, kad paskesnis prašymas toliau būtų nagrinėjamas pagal minėtos direktyvos 40 straipsnio 3 dalį, vis dėlto reikia pabrėžti, kad šios sąlygos yra skirtingos ir jų negalima painioti.

39 Šiuo atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia išsiaiškinti, ar dokumentas, kuris, neatmestina, yra autentiškas ir teisingas, gali būti „nauja informacija ar duomenys“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 dalį, nors neįmanoma įrodyti jo autentiškumo ir negalima objektyviai patikrinti jo šaltinio.

40 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 dalyje nedaroma jokio skirtumo tarp pirmojo tarptautinės apsaugos prašymo ir paskesnio prašymo, kiek tai susiję su informacijos ar duomenų, galinčių įrodyti, kad prašytojas atitinka sąlygas būti priskirtam prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95, pobūdžiu, todėl duomenų ir aplinkybių, kuriais grindžiami šie prašymai, vertinimas abiem atvejais turi būti atliekamas pagal Direktyvos 2011/95 4 straipsnį.

41 Visų pirma šio 4 straipsnio 2 dalyje apibrėžta reikšminga informacija tarptautinės apsaugos prašymui pagrįsti, kaip antai „prašytojo pareiškimai ir visi jo turimi dokumentai, susiję su jo amžiumi, biografijos faktais, įskaitant atitinkamų giminaičių amžių ir biografijos faktus, tapatybe, pilietybe (-ėmis), šalimi (-is) ir vieta (-omis), kurioje (-se) anksčiau gyveno, ankstesniais prieglobsčio prašymais, kelionės maršrutais, kelionės dokumentais ir tarptautinės apsaugos prašymo teikimo priežastimis“.

42 Be to, pagal Direktyvos 2011/95 4 straipsnio 3 dalies b punktą reikalaujama, kad prašymas būtų vertinamas individualiai, atsižvelgiant, be kita ko, į prašytojo pateiktus reikšmingus dokumentus, ir nereikalaujama, kad būtinai būtų įrodytas šių dokumentų autentiškumas.

43 Galiausiai pagal Direktyvos 2011/95 4 straipsnio 5 dalį, kai prašytojo pareiškimuose nurodyti faktai nepagrįsti dokumentais ar kitais įrodymais, tokių faktų nereikia patvirtinti, jei, pirma, prašytojas realiai stengėsi pagrįsti savo prašymą, antra, buvo pateikta visa prašytojo turima informacija ir tinkamai paaiškinta, kodėl nepateikta kitų įrodymų, trečia, prašytojo pareiškimai yra nuoseklūs ir patikimi bei

neprieštarauja turimai specifinei ir bendrai informacijai, susijusiai su jo prašymu, ir, ketvirta, prašytojas paprašė tarptautinės apsaugos kiek įmanoma anksčiau, nebent jis gali nurodyti tinkamą priežastį, dėl ko to nepadarė, ir yra nustatyta, kad prašytojas bendrai yra patikimas.

44 Vadinasi, bet kuris dokumentas, kurį prašytojas pateikė tarptautinės apsaugos prašymui pagrįsti, turi būti laikomas jo pateikta informacija, į kurią reikia atsižvelgti pagal Direktyvos 2011/95 4 straipsnio 1 dalį, todėl aplinkybė, kad negalima įrodyti šio dokumento autentiškumo arba objektyviai patikrinti jo šaltinio, savaime nepateisina atsisakymo atlikti tokio dokumento nagrinėjimą, sprendžiančiajai institucijai privalomą pagal Direktyvos 2013/32 31 straipsnį.

45 Kiek tai susiję su paskesniu prašymu, pažymėtina, kad tai, jog neįmanoma įrodyti dokumento autentiškumo, negali iš karto lemti šio prašymo nepriimtinumo konstatavimo, nenagrinėjant klausimo, ar šis dokumentas yra nauja informacija arba duomenys, ir, jei reikia, ar jis gerokai padidina tikimybę, kad prašytojas atitinka sąlygas būti priskirtam prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95.

46 Kaip generalinis advokatas iš esmės pažymėjo išvados 62 punkte, tokį aiškinimą patvirtina aplinkybė, kad pagal Direktyvos 2013/32 31 straipsnio 8 dalies e punktą, net kai pateikta melaginga informacija, pateisinama atmesti tarptautinės apsaugos prašymą tik tuo atveju, jeigu dėl tokios informacijos tas prašymas tampa neįtikinamas, o tai reiškia, kad kompetentinga institucija iš pradžių tokią informaciją pripažįsta priimtina ir išnagrinėja.

47 Trečia, Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 dalies aiškinimą, kuris matyti iš šios nuostatos konteksto, taip pat patvirtina šios direktyvos tikslai.

48 Iš tiesų iš Direktyvos 2013/32 3, 18 ir 25 konstatuojamųjų dalių matyti, kad ja siekiama sukurti bendrą Europos prieglobsčio sistemą, pagal kurią, pirma, kiekvienam prašytojui turėtų būti leista veiksmingai naudotis procedūromis, suteikta galimybė bendradarbiauti ir tinkamai bendrauti su kompetentingomis institucijomis, siekiant pateikti susijusius savo bylos faktus, ir turėtų būti suteiktos pakankamos procesinės garantijos pateikti savo argumentus visais procedūros etapais; ir, antra, sprendimai dėl tarptautinės apsaugos prašymų turi būti priimami kuo skubiau, nedarant poveikio tinkamo ir išsamaus nagrinėjimo atlikimui.

49 Be to, kiek tai susiję su paskesnio prašymo priimtinumo patikrinimo procedūra, pažymėtina, kad ja, kaip matyti iš Direktyvos 2013/32 36 konstatuojamosios dalies, siekiama leisti valstybėms narėms atmesti kaip nepriimtiną bet kokį paskesnį prašymą, pateiktą nesant naujos informacijos ar duomenų, kad būtų laikomasi ankstesnio sprendimo *res judicata* galios principo.

50 Vadinasi, nagrinėjant klausimą, ar paskesnis prašymas grindžiamas nauja informacija arba duomenimis, susijusiais su nagrinėjimu, ar prašytojas atitinka sąlygas būti priskirtam prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95, reikia tik patikrinti, ar grindžiant šį prašymą yra informacijos ar duomenų, kurie nebuvo išnagrinėti priimant sprendimą dėl ankstesnio prašymo ir kuriais tas *res judicata* galią įgijęs sprendimas negalėjo būti pagrįstas.

51 Kitoks Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 dalies aiškinimas, pagal kurį sprendžiančioji institucija, tikrindama, ar yra paskesnį prašymą pagrindžiančios naujos informacijos arba duomenų, turi šią informaciją ir duomenis dar ir įvertinti, ne tik įvestų įvairių tokio prašymo nagrinėjimo procedūros etapų painiavą, bet ir prieštarautų Direktyvos 2013/32 tikslui užtikrinti kuo greitesnį tarptautinės apsaugos prašymų nagrinėjimą.

52 Taip pat šios nuostatos aiškinimas taip, kad pagal ją kiekvienas grindžiant paskesnį prašymą pateiktas dokumentas priimtinas, tik jeigu įrodomas šio dokumento autentiškumas, nesuderinamas su šios direktyvos tikslu užtikrinti tinkamą ir išsamų tokio prašymo nagrinėjimą.

53 Taigi tik antrajame paskesnio prašymo priimtinumo patikrinimo etape, koks aprašytas šio sprendimo 37 punkte, sprendžiančioji institucija turi įvertinti, ar dėl paaiškėjusios arba prašytojo pateiktos naujos informacijos ar duomenų gali gerokai padidėti tikimybė, kad jis atitinka sąlygas būti priskirtam prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95.

54 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 dalį, siejamą su Direktyvos 2011/95 4 straipsnio 2 dalimi, reikia aiškinti taip: pagal ją draudžiami nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos bet kuris dokumentas, kurį tarptautinės apsaugos prašytojas pateikia paskesniam prašymui pagrįsti, automatiškai nelaikomas „nauja informacija ar duomenimis“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, jeigu šio dokumento autentiškumas arba šaltinis negali būti objektyviai patvirtintas.

Dėl antrojo klausimo

55 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2013/32 40 straipsnį, siejamą su Direktyvos 2011/95 4 straipsnio 1 ir 2 dalimis, reikia aiškinti taip: pirma, įrodymų, kuriais grindžiamas tarptautinės apsaugos prašymas, vertinimas gali skirtis atsižvelgiant į tai, ar tai yra pirmasis, ar paskesnis prašymas, ir, antra, kad valstybei narei leidžiama nebebendradarbiauti su prašytoju, siekiant įvertinti jo paskesniame prašyme nurodytą reikšmingą informaciją, kai grįsdamas šį prašymą jis pateikia dokumentus, kurių autentiškumo neįmanoma įrodyti.

56 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas šį klausimą pateikia atsižvelgdamas į dabartinę Nyderlandų administracinę praktiką, primintą šio sprendimo 25 punkte; pagal ją, kai nagrinėja pirmąjį prašymą, vertindama prašytojo pasakojimo, kuriuo grindžiamas jo prašymas suteikti prieglobstį, patikimumą kompetentinga institucija atsižvelgia į dokumentus, kurių autentiškumas neįrodytas, o nagrinėjant paskesnį prašymą abejonė dėl tų dokumentų autentiškumo savaime yra motyvas šiai institucijai nuspręsti, kad nėra naujos informacijos arba duomenų, ir tai automatiškai lemia tokio prašymo nepriimtinumą.

57 Siekiant atsakyti į šį klausimą reikia pažymėti, pirma, kad iš Direktyvos 2013/32 40–42 straipsnių, susijusių su paskesniais prašymais, visiškai neatrodo, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas būtų numatęs valstybėms narėms galimybę tarptautinės apsaugos prašymui pagrįsti pateiktus įrodymus vertinti skirtingai, atsižvelgiant į tai, ar pateiktas pirmasis, ar paskesnis prašymas.

58 Atvirkščiai, kaip matyti iš šio sprendimo 40 punkto, kadangi Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 dalyje nedaroma jokio skirtumo tarp pirmojo ir vėlesnio prašymo, kiek tai susiję su informacija ar duomenimis, galinčiais įrodyti, kad prašytojas atitinka sąlygas būti priskirtam prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95, abiem atvejais šiuos prašymus pagrindžiančios informacijos ir duomenų vertinimas turi būti atliekamas pagal Direktyvos 2011/95 4 straipsnį.

59 Taigi, nors aplinkybė, kad pirmasis prašymas jau buvo išsamiai išnagrinėtas, pateisina tai, kad valstybės narės pirmiausia svarsto paskesnio prašymo priimtinumą, nustatydamos, ar jis grindžiamas nauja informacija arba duomenimis, susijusiais su vertinimu, ar prašytojas atitinka sąlygas būti priskirtam prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95, vis dėlto minėta aplinkybė negali pateisinti taip pat ir atsisakymo įvertinti tą informaciją ir duomenis atliekant preliminarų nagrinėjimą pagal Direktyvos 2013/32 10 straipsnio 3 dalies a punktą ir, kaip generalinis advokatas pažymėjo išvados 65 ir 66 punktuose, Direktyvos 2011/95 4 straipsnį.

60 Antra, Direktyvos 2011/95 4 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad valstybės narės pareiga – bendradarbiaujant su prašytoju įvertinti atitinkamą su tarptautinės apsaugos prašymu susijusią informaciją.

61 Kadangi, kaip matyti iš šio sprendimo 44 punkto, dokumentas, net jei negalima įrodyti jo autentiškumo ir objektyviai patikrinti šaltinio, yra įrodymas, pateiktas prašymui pagrįsti, atitinkama valstybė narė, pagal tą pačią nuostatą bendradarbiaudama su prašytoju, privalo įvertinti šį dokumentą.

62 Be to, šiomis aplinkybėmis reikia priminti, jog tam, kad, pateikus tokį dokumentą, pagal Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalį nagrinėjimas iš esmės būtų tęsiamas pagal šios direktyvos II skyriaus nuostatas, nebūtina, kad valstybė narė būtų įsitikinusi, jog šis naujas dokumentas pakankamai pagrindžia paskesnį prašymą, tačiau pakanka, kad šis dokumentas gerokai padidintų tikimybę, jog prašytojas atitinka sąlygas būti priskirtam prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95.

63 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 2013/32 40 straipsnį, siejamą su Direktyvos 2011/95 4 straipsnio 1 ir 2 dalimis, reikia aiškinti taip: pirma, įrodymų, kuriais grindžiamas tarptautinės apsaugos prašymas, vertinimas negali skirtis atsižvelgiant į tai, ar tai yra pirmasis, ar paskesnis prašymas, ir, antra, valstybė narė turi bendradarbiauti su prašytoju, siekdama įvertinti jo paskesniame prašyme nurodytą reikšmingą informaciją, kai jis, grįsdamas šį prašymą, pateikia dokumentus, kurių autentiškumo neįmanoma įrodyti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

64 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. **2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos 40 straipsnio 2 dalį, siejamą su 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų 4 straipsnio 2 dalimi, reikia aiškinti taip: pagal ją draudžiami nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos bet kuris dokumentas, kurį tarptautinės apsaugos prašytojas pateikia paskesniam prašymui pagrįsti, automatiškai nelaikomas „nauja informacija ar duomenimis“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, jeigu šio dokumento autentiškumas arba šaltinis negali būti objektyviai patvirtintas.**

2. **Direktyvos 2013/32 40 straipsnį, siejamą su Direktyvos 2011/95 4 straipsnio 1 ir 2 dalimis, reikia aiškinti taip: pirma, įrodymų, kuriais grindžiamas tarptautinės apsaugos prašymas, vertinimas negali skirtis atsižvelgiant į tai, ar tai yra pirmasis, ar paskesnis prašymas, ir, antra, valstybė narė turi bendradarbiauti su prašytoju, siekdama įvertinti jo paskesniame prašyme nurodytą reikšmingą informaciją, kai jis, grįsdamas šį prašymą, pateikia dokumentus, kurių autentiškumo neįmanoma įrodyti.**

Parašai.